

РЕШЕНИЕ

№ 1416

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Наталия П. Лаловска
 Яна Борисова

при участието на секретаря Ели Й. Гигова
като разгледа докладваното от Наталия П. Лаловска Въззивно гражданско дело № 20231100501828 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца ЗЕАД „Б.В.И.Г.“, чрез адв. Т., срещу решение № 13222/21.11.2022г., постановено по гр.д. № 32424/2022г. по описа на СРС, 177-и състав, с което е отхвърлен предявеният срещу ответника Столична община иск с правно основание чл. 410 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД, за сумата 1 022.52 лева, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“ за лек автомобил марка „БМВ Х 5“ с рег. № *****, за вреди от ПТП, настъпило на 27.03.2022г. в гр. София, ул. „Одеса“, ведно със законната лихва от 16.06.2022г. до окончателното изплащане на вземането.

Жалбоподателят излага доводи за неправилност на постановеното съдебно решение поради неправилно възприета фактическа обстановка и необоснованост. Съдът извършил неправилна преценка на събраните по делото доказателства. Незаконосъобразно СРС приел за основателно възражението на ответника, че между собственика на процесния автомобил и ищеца ЗЕАД „Б.В.И.Г.“ не било налице валидно застрахователно правоотношение, тъй като представената полица не била подписана от собственика на автомобила. Позовава се на приложението на чл. 293, ал. 3 ТЗ и съдебна практика. Излага подробни съображения, че договорът бил изпълняван от страните – застрахованият депозирал заявление за изплащане на застрахователно обезщетение за увредения автомобил и съответно застрахователят образувал щета,

определил и изплатил застрахователно обезщетение. Моли обжалваното решение да бъде отменено, а вместо това предявеният иск - уважен. Претендира разноски за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна Столична община депозира писмен отговор, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна. Решението било правилно и обосновано. Ищецът не провел дължимото доказване, въпреки оспорването на ответника не представил своевременно по делото подписана полица. Не били установени и останалите елементи от фактическия състав на вземането – попадане на МПС в изрязан асфалтов участък на посочената дата, начина на настъпване на увреждането, виновно противоправно поведение на ответника и причинна връзка между деянието и вредата. В условията на евентуалност поддържа възражението си за съпричиняване на резултата – водачът използвал нископрофилни гуми, имал възможност да избегне препятствието. Възразява и по размера на претенцията - застрахователят изплатил единствено сумата от 299.96 лева, а останалата част от застрахователното обезщетение прихванал с дължимите от застрахования трета и четвърта вноски съгласно полицата, като намира, че в случая обезщетението следва да се определи в размер на реално изплатената на застрахования сума. Моли обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По отношение на правилността на обжалваното първоинстанционно решение на въведените във въззивната жалба основания настоящият съдебен състав намира следното:

За уважаване на регресната претенция на застрахователя е необходимо при дължимо от ищеца пълно и главно доказване в процеса да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: валиден договор за застраховка имущество между ищеца и пострадалото лице досежно увреденото имущество, плащане от застрахователя на дължимото застрахователно обезщетение и деликтната отговорност – виновно противоправно поведение – действие или бездействие, на служители на ответника по отношение на увреждения-застрахован при причиняване на застрахователното събитие, намиращо се в причинна връзка с вредоносния резултат, отговорността на ответника досежно поддръжката и ремонта на пътния участък, наличието на необезопасено и необозначено препятствие на същия – изрязан асфалт, вид и размер на претърпените вреди.

Съгласно императивната норма на чл. 344, ал. 1 КЗ застрахователният договор

се сключва писмено във формата на застрахователна полица или на друг писмен акт. С разпоредбата на чл. 345 КЗ законодателят е уредил и задължителното съдържание на застрахователния договор. Предвидената от нормата на чл. 344, ал. 1 КЗ форма е такава за действителност, а не за доказването на сключения застрахователен договор.

По делото е представена застрахователна полица № 4704221510000065 от 04.03.2022г. за имуществена застраховка „Каско Стандарт“ за л.а. марка „БМВ“, модел „Х5“, с рег. № *****, с клауза „Пълно Каско“, съобразно общите правила на застрахователя, приложени по делото. Същата има законоустановеното от нормата на чл. 345 КЗ съдържание, но не носи подписи на страните, посочени в документа.

По делото обаче са събрани доказателства, от които се установява, че посочените в документа страни по застрахователния договор изпълнявали същия, в т.ч. на 28.03.2022г. застрахованият уведомил застрахователя със заявление за изплащане на застрахователно обезщетение по имуществената застраховка за настъпили на 27.03.2022г., около 23.15 часа, в гр. София, при движение по ул. „Одеса“ № 43, посока ул. „Мара Бунева“, увреди на застрахования лек автомобил марка „БМВ“, модел „Х5“, с рег. № *****, а именно 2 бр. задни гуми с джанти, дължащи се на преминаване на автомобила през изрязан асфалтов участък на пътното платно, а застрахователят образувал щета № 470422222215427, извършил оглед на автомобила, събрал доказателства, определил и на 13.04.2022г. изплатил застрахователно обезщетение. Доколкото застрахователният договор е търговска сделка, приложение намират правилата на Търговския закон и в частност чл. 293 ТЗ, според който неспазването на законоустановената форма за действителност на търговска сделка не води автоматично до нейната нищожност. С арг. от нормата на чл. 293, ал. 3 ТЗ, неспазването на формата за действителност може да доведе до нищожност на сключения договор само, ако има оспорване от страна по него. Страната по договора не може да се позовава на нищожност поради неспазване на формата, ако от поведението ѝ може да се заключи, че не е оспорвала действителността на изявлението. Следователно трето лице също не би могло да оспорва валидността на застрахователния договор, ако от поведението на страните по същия може да се заключи, че те не са оспорвали действителността на изявленията си.

В конкретния случай от събраните по делото доказателства несъмнено се установява, че никоя от страните по застрахователния договор не оспорила действителността на изявленията, а напротив - и двете страни изпълнявали задълженията си по застрахователния договор, сключен със застрахователна полица № 4704221510000065 от 04.03.2022г. за имуществена застраховка „Каско Стандарт“. Ето защо и ответникът Столична община не може да се позовава на недействителност поради липса на форма.

По горните мотиви от събраните по делото писмени доказателства, в т.ч.

застрахователна полица № 4704221510000065 от 04.03.2022г. за имуществена застраховка „Каско Стандарт“, заявление за изплащане на застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“, депозирано пред застрахователя на 28.03.2022г., декларация за настъпване на застрахователно събитие по полица „Каско Стандарт“ от 11.04.2022г., подписана от водача Т.Г. и свидетел на събитието – пътник в автомобила В.Б., опис на претенция, опис-заключение, доклад по щета и преводно нареждане за кредитен превод от 13.04.2022г. по делото се установяват първите две, посочени по-горе предпоставки - наличие на застрахователен договор по имуществена застраховка и изплащане на застрахователно обезщетение от ищеца.

От заключението на изслушаната по делото САСЕ се установява, че установените по автомобила вреди могат да бъдат получени от попадане на процесното МПС в препятствие на пътното платно – изрязан асфалт.

Що се отнася до следващата предпоставка – деликтната отговорност на ответника, настоящият съдебен състав намира следното:

В случая при въведено от ответника нарочно оспорване на механизма на ПТП и причинно следствената му връзка с вредите, съдът при извършената цялостна преценка на доказателствената съвкупност намира, че ищецът, чиято е доказателствената тежест, не провел дължимото по делото, с допустими от ГПК доказателствени средства, пълно и главно доказване на твърдения в исковата молба механизъм. Не са ангажирани доказателства, от които при дължимото от него пълно и главно доказване да се установява, че описаните увреди на автомобила настъпили именно от попадане на автомобила в несигнализиран и небезопасен участък с изрязан асфалт в гр. София, на ул. „Одеса“, задълженията за поддръжката и ремонта на която са вменени на Столична община.

С определението си по чл. 140 ГПК в тази връзка първоинстанционният съд е допуснал събиране на гласни доказателства посредством разпита на св. Т.Г. – водач на автомобила. В две поредни открити съдебни заседания не е осъществено редовно призоваване на този свидетел. Ищецът не е поискал замяна с друг свидетел, макар и по делото да са налице данни, че пътник в автомобила при настъпването на ПТП била В.Б.. Искане за събиране на несъбраните гласни доказателства въззивникът-ищец не е заявил и пред въззивния съд. Така с процесуалното си поведение ищецът сам е станал причина по делото да останат недоказани твърденията му, че ПТП настъпило от попадането на автомобила в препятствие от изрязан асфалт на пътното платно, стопанисвано от Столична община. Поради това ищецът следва да понесе неблагоприятните последици на недоказването, като предявеният от него иск по чл. 411, вр. чл. 410, ал. 1 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД бъде отхвърлен като неоснователен.

Макар и не по напълно идентични мотиви, изводите на двете инстанции съвпадат като краен резултат, предвид на което обжалваното съдебно решение следва

да бъде потвърдено.

По разноските:

При горния изход на спора право на разноски има ответникът Столична община. Пред СГС ответникът претендира и доказва разноски в размер на 100 лева - юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на въззиваемия следва да се присъдят 100 лева – разноски, сторени пред СГС.

Воден от горните мотиви, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 13222/21.11.2022г., постановено по гр.д. № 32424/2022г. по описа на СРС, 177-и състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ЗЕАД „Б.В.И.Г.“, ЕИК *****, да заплати на Столична община, с адрес гр. София, ул. „*****“ сумата **100 лева** – разноски по делото, сторени във въззивното производство пред СГС.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____